

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: J.L., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16.6.2014, č.j. KrÚ 39160/2014/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, (dál jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 2.4.2014, č.j. OSA/P-5062/14-D/15, a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Podle žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, se žalobce jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Ford, reg. zn. „X“, dopustil správního deliktu podle

ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), když nezajistil, aby nebyly porušeny povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K tomu došlo tak, že blíže nezjištěný řidič uvedeného vozidla dne 19.4.2013 v čase 12:32 hod. parkoval s tímto vozidlem v Pardubicích, v ulici Bělobranské, bez platného parkovacího lístku v místě označeném dopravní značkou IP13c – parkoviště s parkovacím automatem. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba obsahuje následující žalobní body:

V prvním žalobním bodu uvedl žalobce námitky směřující proti zákonnosti postupu správních orgánů v řízení o správním deliktu, když poukazoval na skutečnost, že žalobce označil jako řidiče, který se údajně přestupku dopustil v inkriminovanou dobu, P.K. Ve spise absentuje „věrohodný“ doklad o tom, že by rozhodnutí v řízení o přestupku, které správní orgán zahájil proti P.K., nar. „X“, bytem „X“, jehož žalobce k výzvě správního orgánu označil jako řidiče zmíněného vozidla v době spáchání přestupku, bylo zastaveno, a že by rozhodnutí v řízení o tomto přestupku vedeném proti P.K. bylo této osobě doručeno. Žalobce vyjádřil pochybnost o tom, zda vůbec bylo s tímto přestupcem vedeno řádné správní řízení, P.K. nebyl, dle svého vyjádření, žádnému ústnímu jednání přítomen a správní orgán vedl pravděpodobně jednání v nepřítomnosti obviněného. Již samotné zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči zbavuje správní orgán prvního stupně oprávnění k tomu, aby správní delikt provozovatele vozidla projednal (žalobce odkázal na § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona). V projednávané věci správní orgán skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité osobě zjistil, proto nebyl oprávněn zahájit správní řízení o správním deliktu. Žalobce namítl, že správní orgán nepředvolal žalobce jako provozovatele vozidla k podání vysvětlení, připravil ho o možnost předložit či označit důkazy na podporu tvrzení vozidlo v inkriminovanou dobu řídil P.K. Postup, kdy správní orgán pouze formálně zahájí řízení proti řidiči vozidla, aniž se fakticky snaží přestupek dokázat, považuje žalobce za absurdní, to tím spíše v případě, kdy správní orgán neusiloval ani o svědectví žalobce, jakožto osoby, která řidiče jako pachatele přestupku označila. Přestupkové jednání, které mělo založit odpovědnost žalobce za správní delikt, nebylo správními orgány prokázáno.

Další žalobní bod směřuje v podstatě proti závěrům správních orgánů o porušení povinnosti řidiče vozidla provozovaného žalobcem v době spáchání přestupku. Ve spise neexistuje důkaz, který by prokazoval, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti výše zmíněné dopravní značky, v rozhodnutí absentuje dostatečně určité označení místa spáchání domnělého přestupku, přestupek byl nedostatečně identifikován z důvodu nezjistitelnosti přesného místa spáchání přestupku, proto je nemožné přezkoumat příslušné dopravní značení v předmětné lokalitě, to znemožňuje výkon obhajoby žalobce v postavení obviněného.

Další žalobní bod zahrnuje námitku o tom, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání, že správní orgány nepředvolaly žalobce k ústnímu jednání a neumožnily mu tak vyjádřit své stanovisko k řízení a prováděným důkazům.

Konečně v posledním žalobním bodu žalobce namítá nesprávný postup správního orgánu prvního stupně, který považoval nesprávně za zástupce společnost FLEET Control, s.r.o., když akceptoval prohlášení žalobce učiněné v rámci sdělení údajů o totožnosti řidiče

vozidla, aniž by se domáhal jakéhokoliv dokumentu, ze kterého by bylo patrné, že FLEET Control, s.r.o., zmocnění přijímá. Jak vyplývá z ust. § 33 správního řádu, plná moc se uděluje pro celé řízení a nelze ji udělit dříve, než k zahájení správního řízení skutečně došlo. Výjimku představuje tzv. prezidiální plná moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, která však má jiný účel. Žalobce si tedy nemohl zvolit zástupce před zahájením řízení, tedy v době, kdy nebyl jeho účastníkem. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.2.2011, č.j. 9As 87/2010-77.

Poslední žalobní bod zahrnuje námitku, kterou žalobce konstatuje, že nebyl vyzván k doplnění podaného blanketního odvolání.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval podstatné okolnosti ze správního spisu, zejména ze žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, poukázal předně na skutečnost, že žalobce uplatnil své námitky nikoliv v odvolání, které podal v blanketní formě ale až v žalobě, k takové námitce by se nemělo přihlížet, když úkolem soudu po podání žaloby ve správním soudnictví je přezkoumávat zákonnost řízení vedeného před správními orgány a nikoliv na základě až v žalobě podaných námitek skutkově přezkoumávat napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, a suplovat tak nadřízený správní orgán. K odstranění vad blanketního odvolání byl žalobce vyzván. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalovaný v replice uvedl polemiku s názory žalovaného, setrval na svých žalobních námitkách.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující skutkové a právní závěry:

Úvodem je třeba konstatovat, že z hlediska skutkového stavu a obsahu žaloby, **je tento případ téměř shodný, resp. obdobný dalším věcem, ve kterých již podepsaný soud vydal řadu rozhodnutí** (např. věci vedené pod sp. zn. 52A 64/2014, 52A 56/2014, 52A 62/2014 či souběžně řešený případ ve věci 52A 65/2014). Vždy se jedná o **shodný správní delikt (parkování bez parkovacího lístku, kdy není zjištěn řidič vozidla, který se dopustil přestupku, po výzvě správního orgánu provozovateli vozidla, jehož řidič se tohoto přestupku dopustil, obdrží vždy správní orgán prvního stupně od žalobců – provozovatelů motorových vozidel listinu označenou jako „Sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“**, ve kterém tito provozovatelé sdělují správnímu orgánu, že vozidlo řídil P.K., nar. „X“, bytem „X“, tedy osoba, která, jak soud ještě dále **podrobně uvede, je známou osobou svým účelovým a obstrukčním jednáním v těchto věcech a ve věcech přestupků v silniční dopravě, když řídí celý projekt pojištění proti pokutám**. Zároveň v tomto sdělení je obsaženo prohlášení těchto provozovatelů, že ustanovují si pro celé řízení zmocněncem společnost **FLEET Control, s.r.o.**, na jejíž činnosti se P.K. podílí, jak soud ještě dále uvede. Poté, co vydá správní orgán prvního stupně rozhodnutí o správním deliktu výše zmíněném, je podáno blanketní odvolání a proti rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu vždy, nikoliv zřejmě náhodou, žaloby podává advokát **Mgr. Topol**, přičemž až v žalobách uplatňují tito žalobci zastoupení tímto advokátem

věcné a procesní námitky, kterými zpochybňují zákonnost řízení nejen o správním deliktu ale i řízení o přestupku. Stejně tak tomu bylo v projednávané věci.

Ze správního spisu vyplývají následující **rozhodné skutečnosti**:

Správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie Pardubice oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dne 19.4.2013 dopustit neznámý řidič zmíněného motorového vozidla tím, že porušil dopravní značku IP13c – parkoviště s parkovacím automatem, když parkoval bez platného parkovacího lístku. Následně správní orgán zaslal provozovateli tohoto vozidla výzvu k úhradě určené částky dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na základě výzvy obdržel správní orgán prvního stupně uvedené sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla, tj. že vozidlo **měl řídit řidič P.K.** a zároveň je v něm obsaženo prohlášení žalobce, že pokud by správní orgán ve věci dané spisové značky zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, ustanovuje si účastník pro celé toto řízení **zmocněncem společnost FLEET Control, s.r.o.** Poté správní orgán s tímto údajným „**řidičem**“ P.K. **vedl společné správní řízení, jelikož takto jej označilo více provozovatelů morových vozidel v případě shodných přestupkových jednání a následně vydal rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení** (jedná se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26.2.2014, č.j. OSA/P-2033/13-D/25, když toto bylo vydáno ve **společném řízení** vedeném pod sp. zn. SpKrÚ 81054/2014/ODSH/13). Poté zahájil správní orgán řízení z hlediska objektivní odpovědnosti proti provozovateli vozidla pro zmíněný správní delikt.

Na zmíněném postupu neshledává krajský soud **nic nezákonného**, když naopak uvedený postup ze strany žalobců a zmíněné společnosti FLEET Control, s.r.o., považuje za účelový a obstrukčního charakteru. Mimo to, žalobce v podstatě napadá rozhodnutí, které **nabylo právní moci a v tomto případě je nutné přihlížet k zásadě presumpce správnosti správního aktu, tedy rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení a nelze v tomto řízení přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení.**

Podstatný je i **důvod**, který vedl správní orgán rozhodující o přestupku k zastavení tohoto přestupkového řízení. Jak vyplývá z rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 26.2.2014, č.j. OSA/P-2033/13-D/25 (čl. 10 správního spisu), toto řízení bylo zastaveno z důvodu, že správní orgán **doručoval P.K. v souladu s jím udanou doručovací adresou, vedenou v informačním systému evidence obyvatel, a to v Santa Cruz de Tenerife, přičemž zásilka se vrátila zpět jako nedoručitelná, s tím, že na vrácených zásilkách byla poznámka „Desconocido“, tj. „neznámý“.** Není náhodou, že v této věci, stejně jako v již výše zmíněných obdobných případech, vždy žalobci uvedli jako údajného řidiče P.K., který je již nejen podepsanému soudu, ale určitě i Nejvyššímu správnímu soudu znám svým účelovým a obstrukčním jednáním, a to jako zmocněnec žalobců v přestupkových věcech, který zároveň nejenže zastupuje v přestupkových řízeních, ale i vystupuje i jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (FLEET Control, s.r.o., kterého v dané věci žalobce zmocnil ke svému zastupování, tato společnost nabízí pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz, kdy bratr P.K. J.K. je jejím jednatelem a P.K. je jejím ředitelem). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako **zmocněnec, kdy používá různých postupů in fraudem legis**, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. odesílá odvolání proti rozhodnutí z přestupku z Libanonu, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp. zn. 18A

14/2014. To, že **Petr Kocourek si nechal zapsat tuto doručovací adresu na Tenerife a ještě v Panamě, a to v Centrální evidenci obyvatel, hodnotil jako účelové jednání s obstrukčními cíli podepsaný soud již v řadě rozsudků, např. rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52A 87/2013-39, přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl (rozsudek NSS ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70).** To, že dané věci žalobce obdobně jako ve výše jiných případech jiní provozovatelé motorových vozidel (viz např. v případě řešeném podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 65/2014) uvedl P.K. jako údajného řidiče vozidla, které provozuje žalobce, hodnotí soud jako **účelové jednání, které je součástí procesní strategie společnosti FLEET Control, s.r.o., a zejména P.K.,** který je v podstatě hlavní osobou zaštiťující projekt pojištění řidičů proti pokutám, když již výše zmíněné znaky tohoto případu svědčí o tom, že **případ žalobce je rovněž součástí této účelové a obstrukční strategie** (o tom navíc svědčí i skutečnost, že soudní poplatek platil subjekt, který patří do celého systému zmíněného „projektu“ pojištění proti pokutám (tj. nechcipoputu.cz, o.s.).

Ze zmíněného společného řízení navíc vyplývají další skutečnosti, které svědčí o tom, že **P.K. byl uveden v souvislosti s obdobnými přestupkovými jednáními ve vztahu k různým provozovatelům jiných motorových vozidel, jak vyplývá ze zmíněného rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 26.2.2014, a rozhodně již nemůže být náhodou, že P.K. se v krátkém časovém období (duben a květen r. 2013) měl dopustit těchto přestupků, když údajně sám řídil vozidla různých provozovatelů.** Jak vyplývá ze správního spisu týkajícího se této věci a ze správního spisu týkajícího se spojeného řízení, v němž bylo řízení o přestupku vůči P.K. včetně dalších řízení o přestupku stejného druhu rovněž vůči P.K. zastaveno, tak **vždy předkládali různí provozovatelé vozidel, jimiž byl tento přestupek spáchán (jednalo se vesměs o parkování bez platného parkovacího lístku) stejně koncipované, se stejným obsahem, listiny označené jako „Sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidel v době spáchání přestupku“,** kdy provozovatel vozidla sděloval správnímu orgánu, že v době přestupkového jednání vozidlo řídil P.K. a současně v tomto sdělení ustanovili provozovatelé vozidel, tj. v daném případě i žalobce, svým zmocněncem Fleet Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, a to pro případ, že by správní orgán zahájil řízení pro podezření ze spáchání daného správního deliktu. Skutečnost, že v dané věci a obdobně i v těchto dalších věcech týkajících se zmíněného přestupku vystupoval jako **údajný řidič P.K. a provozovatele vozidla zastupovala jako zmocněnec společnost Fleet Control, s.r.o., je nepochybně součástí účelové a obstrukční procesní strategie s cílem vyhnout se odpovědnosti za uvedené přestupkové jednání a potažmo i odpovědnosti za zmíněný správní delikt provozovatele motorového vozidla.**

Krajskému soudu je totiž z již **dlouhé řady jiných věcí** (např. sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 32/2014, 52A 80/2014) známo, že v záhlaví tohoto rozsudku uvedený **advokát Mgr. Topol** zastupuje nikoliv náhodou v obdobných věcech, kdy jmenovaný **P.K.** patří k účelově a obstrukčně jednajícím zmocněncům žalobců v přestupkových věcech (ostatně s tím se již setkal i NSS, který v rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81 uvedl, že *„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií účelového charakteru sledující již zcela evidentně mimo procesní cíle přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“*). Skutečnost, že P.K. jako údajný řidič, má uvedenou v Centrální evidenci obyvatel jako **doručovací adresu již výše zmíněnou na Tenerife,** čímž se snaží zmařit doručování písemností správních orgánů, je rovněž známa i NSS a krajský soud tuto

skutečnost vyhodnotil v rozsudku ze dne 31.3.2015, sp. zn. 51A 3/2014 takto: „*Měl-li proto zmocněnec P.K. v době doručování rozhodnutí v informačním systému evidence obyvatel Ministerstva vnitra uvedenou jako doručnou adresu Santa Cruz de Tenerife, tak jej již jen z tohoto důvodu nemohlo rozumně napadnout, že by mu tam měla být doručována orgány veřejné správy českého státu úřední korespondence, u níž se předpokládá „právní moc“. Něco takového vylučuje samotná povaha věci, a pokud se tak někdy někde stalo, tak se to snad již nebude opakovat pro naprostou kontraproduktivnost ve směru k vedenému správnímu řízení. Smyslem zmíněného postupu, zakotvujícího možnost (nikoliv povinnost) správního orgánu doručovat písemnosti na adresu sdělenou účastníkem řízení, je zájem na urychlení řízení. Je proto naprosto logické, že v tom případě by bylo doručování písemností do ciziny, na Kanárských ostrovech či do Panamy, v nichž si zmocněnec P.K. označil v evidenci obyvatel své doručné adresy, v rozporu se zájmem na urychlení řízení. Jde naopak evidentně o součást procesní obstrukční účelové strategie, kterou zná v případě P.K. nejen nadepsaný krajský soud ze své úřední činnosti, ale je známa již i Nejvyššímu správnímu soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4As 118/2013-61 nebo ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70).“*

V dané věci a ve výše zmíněných souvisejících případech obdobných správních deliktů, kdy bylo zastaveno řízení o přestupku ve společném řízení, **nelze nevidět i spojení P.K. se společností Fleet Control, s.r.o.**, když ten vystupuje zároveň jako **manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz)** a lze tak považovat za věrohodné prohlášení P.K. o tom, že: „*Hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení.*“ (Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt).

V případě P.K. a jeho bratra J.K. je jejich obstrukční, účelová a zdržovací taktika obvyklá a známá nejen podepsanému soudu, ale jak soud již uvedl, dokonce i **Nejvyššímu správnímu soudu** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Pro P.K. a jeho bratra J.K. je typické, že patří k řadě **účelově jednajících zmocněnců žalobců (K.S., M.V., M.J. atd.)**, kdy není náhodou, že žaloby podává vždy v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol. Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P.K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70. Navíc nelze nechat bez povšimnutí skutečnost, že P.K. používá různé e-mailové adresy zcela účelově, s obstrukčními cíli. Nejprve se jedná o takovou adresu, pro kterou má vydán „*důvěryhodnou certifikační autoritou*“ kvalifikovaný certifikát, jak je tvrzeno v žalobě (PostSignum), tj. „*X*“, takže může potvrzovat přijetí datových zpráv zaručeným el. podpisem zasílaných mu na tuto adresu, avšak **poté** požaduje zaslání písemností správního orgánu elektronicky na el. adresu, pro kterou však dle poznatku krajského soudu z vlastní rozhodovací činnosti (věc sp. zn. 52 A 115/2014) **takový certifikát vydán nemá (jedná se o el. adresu: „X“)**, takže nemůže ani

potvrzovat tyto zprávy zaručeným el. podpisem (dle vyjádření Post Signum ze dne 5.5.2015, které si soud ve věci sp. zn. 52 A 115/2014 vyžádal). Stejně tak P.K. jednal in fraudem legis **v řadě dalších obdobných věcí známých podepsanému soudu z jeho rozhodovací činnosti** (např. věc řešená pod sp. zn. 61 A 24/2014, kdy též sdělil správním orgánům uvedenou doručovací adresu), anebo např. v jiné věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 73/2014 předkládá až se žalobou jím podepsané „Čestné prohlášení“, v němž účelově tvrdí, že v rámci „*experimentu*“ prováděného jím a jeho bratrem v rámci činnosti subjektu Nechcipokutu o.s. prováděli **kontrolu činnosti policie a přelepili proto dopravní značky stanovující nejvyšší povolenou rychlost v místě měření rychlosti vozidla žalobce v této věci páskou**. Účelové jednání jeho bratra J.K. jako zmocněnce žalobců v obdobných věcech takto **hodnotil již i NSS** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Jistě **není ani náhodou** to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. zastupují **opakovaně v přestupkových řízeních, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám** (FLEET Control, s.r.o nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „*ředitelem*“). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů **in fraudem legis**, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. **odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu**, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp. zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015).

S obstrukčním jednáním P.K. má již i bohaté zkušenosti správní orgán prvního stupně a i žalovaný, jak lze zjistit např. z článku na [ww.idnes.cz](http://www.idnes.cz) ze dne 14.7.2013 (http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt):

„*Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech.*“ Sám P.K. zde uvádí, že „*hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení*“, přičemž legitimní postup správních orgánů se zřejmě jmenovaným nezamlouvá. Údajně P.K. prohlásil, že „*Pardubice jsou asi nejvíce zaujatí vůči obviněným z celé republiky*“, tvrdil, že „*disponujeme zkušenými právníky, kteří jsou schopni každý údajný přestupek obhájit. K udělení pokuty tak vůbec nedochází.*“ **Opak je však pravdou**, což lze zjistit i z rozhodovací činnosti podepsaného soudu, kdy žalobci „*pojištění proti pokutám*“ od těchto „*pojišťoven*“ (jedná se nejen o společnost FLEET Control s.r.o., ale i o „*Řešíme pokuty, o.s.*“, „*Motoristickou vzájemnou pojišťovnu*“, Nechcipokutu.cz o.s., atd. (lze je identifikovat i z dokladu o zaplacení soudního poplatku) nejsou úspěšní nejen ve správním řízení, ale i když jsou převážně zastupováni advokátem Mgr. Topolem (a přestože se dokonce k soudu v těchto případech dostaví jako obecný zmocněnec již svým jednáním in fraudem legis pověstný sám P.K., tj. jako např. ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 58/2014), tak až na výjimky nejsou úspěšní ani v soudním řízení.

O zastupování Mgr. Topolem v případech obstrukčně a účelově jednajících zmocněnců a o celé této obstrukční strategii svědčí i dále krajský soudem vybraný a k dokreslení případ řešený a takto vyhodnocený NSS v rozsudku ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, týkající se problematiky plné moci předložené ve správním řízení jedním z uvedených nechvalně „známých“ zmocněnců, M.V. Podstatný je pak závěr NSS o tom, že takové je obstrukčního charakteru a nepožívá soudní ochrany:

„Magistrát se nespokojil s plnou mocí v této formě ve snaze předejít následným námitkám její neplatnosti ze strany stěžovatele, jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2014: „Z důvodu procesní opatrnosti, kdy datovou schránkou byla zaslána prostá kopie plné moci, pak vyžadoval kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci předložením originálu plné moci, a to právě s ohledem na to, že je Magistrátu města Pardubic i žalovanému z úřední činnosti známo, že je samotným zmocněncem žalobce (Mgr. Jaroslavem Topolem) následně v rámci žaloby ve správním soudnictví namítána právě ta skutečnost, že v rámci elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem byla zaslána právě jen kopie plné moci, která měla následně pozbyť účinnosti.“ Žalovaný popsanou procesní taktiku identifikoval i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R.K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát (pozn. NSS: Mgr. Jaroslav Topol). Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Argumentaci týkající se absence řádného zmocnění, stejně jako námitku zmocnění zástupce „pouze k jednání aktivnímu, nikoliv již k „pasivnímu“ přijímání doručovaných písemností“ pak soud v citovaném rozsudku označil za ryze účelovou. 15. Odmítnutím akceptovat prostou kopii plné moci magistrát pravděpodobně zabránil „rozehrání“ výše popsané procesní strategie (byť ve světle rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26 zbytečně). I následný postup stěžovatele ve správním řízení ale vykazoval znaky obstrukčního jednání. Zmocněnkyně stěžovatele nedodala magistrátu příslibený originál plné moci do 18. 12. 2013, kdy se měla zúčastnit ústního jednání. Následně dodaná plná moc pak byla originálem v kopii dodané plné moci jen zdánlivě – byla sice udělena stejného dne, ale její, jinak totožný, text vykazoval v závěru odchylku spočívající ve vyloučení zmocnění k doručování písemností. 16. Při posuzování rozsahu zastoupení soud zkoumá, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 8 As 16/2007 – 58). V žalobě stěžovatel podotkl ke „druhé“ plné moci, že „[v]zhledem k problémům, které nastaly v řízení v prvním stupni, spočívajících ve spornosti platnosti plné moci a komunikace žalobce se správním orgánem, zmocnil žalobce zmocněnce již pouze k činění procesních úkonů, nikoliv k doručování písemností.“ Toto tvrzení je ale zjevně nepravdivé, protože obě plné moci jsou datovány stejným dnem, tedy předtím, než magistrát zmocněnkyni sdělil, že nebude akceptovat prostou kopii plné moci. I po tomto sdělení navíc stěžovateli nic nebránilo, aby magistrátu předložil skutečný originál původně zaslané kopie plné moci. **Kasační soud proto nepochyboval, že jediným důvodem odlišnosti plných mocí byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro**

následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, čj. 2 As 47/2015 – 30, v němž soud vyhodnotil podání listovní zásilky na poště v zahraničí ve světle konkrétních okolností jako obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol). Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, č.j. 2 Afs 202/2014-43).“

Uvedené skutečnosti jen **dokreslují účelovost a obstrukčnost** zvoleného postupu, kdy žalobce na předepsaném formuláři, určitě nikoliv náhodou, předložil správnímu orgánu I. stupně sdělení, ve kterém je vedle zmocnění společnosti Fleet Control, s.r.o. pro řízení o správním deliktu uvedeno jméno a příjmení údajného řidiče P.K.. **Skutečnost, že P.K. měl účelově zvolenou zmíněnou doručovací adresu na Tenerife, správně vedla správní orgán I. stupně k tomu, že poté, kdy se nepodařilo na tuto adresu doručit (ostatně se to nepodařilo v žádném případě, když zvolení této adresy bylo pouze obstrukcí, která je součástí zmíněné procesní strategie), ustanovil jmenovanému opatrovníka, kterému bylo poté rozhodnutí o zastavení v řízení o přestupku zákonným způsobem doručeno a nabylo právní moci, proto krajský soud, ostatně jako správní orgán I. stupně a žalovaný při rozhodování o odpovědnosti za správní delikt, vycházel z presumpce správnosti správního aktu, tj. rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení.** Navíc žalobce se v podstatě dovolává toho, aby uvedené obstrukční jednání, jednání in fraudem legis, a to ze strany P.K. a potažmo společnosti Fleet Control, s.r.o., **bylo soudem vyhodnoceno jako jednání po právu, což však možné není. Zneužívání práva nepožívá právní ochrany,** je obecnou zásadou právní, vlastní celému právnímu řádu z jeho povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, navíc je od 1.1.2014 výslovně zakotvena i v § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Ostatně stále platí stará právní zásada, že nikdo nesmí těžit z vlastních protiprávních či neplatných činů („*nemo turpitudinem suam allegare potest*“), když jednání in fraudem legis je nepochybně možné považovat za protiprávní či neplatné jednání. Proto krajský soud i z tohoto důvodu nemohl uznat za důvodnou „*obhajobu*“ jednání P.K., který **zřejmě nikoliv náhodou byl žalobcem označen za řidiče zmíněného vozidla,** když navíc žalobce měl v uvedeném společném řízení nepochybně právo zpochybnit postup správního orgánu, který byl završen vydáním rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku. Pokud proto až v žalobě žalobce prostřednictvím již zmíněného advokáta Mgr. Topola zpochybňuje postup správních orgánů, jedná se v podstatě již jen o pokračování zmíněné obstrukční a účelové strategie, jak soud již výše uvedl. **Důvodné rovněž nejsou další žalobní body.**

Další žalobní bod obsahuje další věcné námitky, které zpochybňují existenci přestupkového jednání řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem. Tyto námitky uplatnil žalobce až v žalobě, když podal pouze **blanketní odvolání** proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v řízení o správním deliktu, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad tohoto odvolání (čl. 19 správního spisu). Obdobný případ řešil i Nejvyšší správní soud, kdy žalobce rovněž podal blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku silniční dopravy, toto přes výzvu nedoplnil, a až v žalobě uplatnil věcnou námitku týkající se správnosti měření rychlosti vozidla, tedy až v žalobě uplatnil věcnou námitku proti rozhodnutí správního orgánu, když předtím vůbec v průběhu správního řízení takovou námitku nevzněl, když

podal blanketní odvolání a jeho vady přes výzvu správního orgánu neodstranil. Postup, kdy zmocněnec žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil žádné věcné námitky, když jeho zmocněnec podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře již i **Nejvyšší správní soud jako účelový**. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“. V jiném rozsudku pak NSS uvedl, že pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, „*je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). A **explicitně** v obdobném případě, kdy byla **až v žalobě uplatněna věcná námitka** (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), **NSS uvedl následující závěr:**

„S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášt'; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43).

Ke stejnému závěru pak dospěl NSS v **další judikatuře**, a to např. v rozsudku ze dne **14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56** ve kterém vycházel nejen právě z výše citovaného předchozího rozsudku 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, ale zdůraznil i správnost tohoto závěru aplikací předchozí judikatury NSS, např. již zmíněného rozsudku ze dne 28.3.2007, č.j. 1 As 32/2006-99, dále ze dne 22.5.2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91a ze dne 3.2.2010, č.j. 1 Afs 103/2009-232, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod. č. 2033/2010. Ostatně v tomto posledně citovaném rozsudku NSS již v roce 2010 uvedl, že „*v souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy*“.

Vzhledem k účelnosti této námitky, která byla důsledkem uplatnění obstrukční procesní strategie společnosti FLEET Control, s.r.o. (bylo podáno odvolání v blanketní formě, aby pak v žalobě žalobce zastoupený vždy v obdobných věcech Mgr. Topolem zpochybňoval zákonnost postupu správních orgánů, tj. v dané věci např. tvrdí v žalobě, že tato výzva k odstranění vad nebyla vydána, zpochybňuje doručení těchto výzev, konečně zpochybňuje i účinky plné moci udělené žalobcem společnosti FLEET Control, s.r.o, jak je uvedeno v dalším žalobním bodu) tak tato „procesní strategie“ byla tak ad absurdum použita spíše ve prospěch žalovaného, než žalobce, neboť **žalovaný měl usnadněnou procesní situaci, jelikož se nemusel věcně zabývat odvoláním, tedy i těmito věcnými námitkami v něm neobsaženými a v podstatě vzhledem k účelnosti této námitky ve světle výše citované judikatury NSS by se jimi nemusel zabývat ani krajský soud. Přesto k nim uvádí následující skutečnosti:**

V dané věci je podstatné, že **odpovědnost žalobce, jako provozovatele motorového vozidla, za zmíněný správní delikt je objektivního charakteru**, když v dané věci tato odpovědnost žalobci vznikla, jelikož žalobce neuplatnil v podstatě v průběhu správního řízení liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (tj. neprokázal, že by jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo buď odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). Pokud žalobce brojí proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení vůči P.K., tak jednak je nutné vycházet z **presumpce správnosti** tohoto rozhodnutí, navíc **v tomto řízení nebyly uplatněny žádné námitky proti rozhodnutí o zastavení řízení, toto rozhodnutí nebylo ani předmětem soudního přezkumu**. Navíc z výše uvedených okolností vyplývá, že žalobce uvedl jako údajného řidiče P.K. zcela **účelově**, že proto k této jím tvrzené skutečnosti **nebyl správní orgán povinen ani přihlídnout**. Navíc sám P.K. svým obstrukčním jednáním (účelové zvolení adresy na Tenerife) **zmařil vedení přestupkového řízení, tedy jednalo se o postup in fraudem legis, který nepožívá právní ochrany (§ 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník)**. Žalobce se proto v podstatě sám zbavil možnosti hájit svá práva ve správním řízení tím, že zmocnil společnost FLEET Control, s.r.o., pro své zastupování ve správním řízení a stal se tak součástí jejich obstrukční a účelové strategie a následně pak se nechal zastupovat zmiňovaným advokátem, který účelově uplatnil tyto námitky v žalobě (o tom, že se jedná o účelové námitky, když v blanketním odvolání námitky obsaženy nejsou a jsou součástí až žaloby, nemá pochyb i Nejvyšší správní soud, srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43, a ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Pro dostatečné zjištění skutkového stavu věci v případě prokázání přestupkového jednání řidiče zmíněného vozidla v inkriminovanou dobu **plně postačuje fotodokumentace založená ve správním spisu a oznámení o přestupku, ze kterých vyplývá, že přestupkové jednání bylo zjištěno strážníkem městské policie, který tak potvrdil, že řidič tohoto vozidla protiprávně zaparkoval bez parkovacího lístku**. Žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by měl soud pochybovat o nestrannosti podání zasahujícího strážníka městské policie a za takové situace nelze jeho konání a tvrzení o porušení zákazu parkování bez parkovacího lístku a priori považovat za nevěrohodné. Naopak lze považovat za nevěrohodné a účelové tvrzení žalobce, které neuvádí žádné konkrétní argumenty proti tomuto zjištění strážníka městské policie. Pokud by řidič tohoto vozidla zaparkoval na místě, kde by parkování vozidla (resp. stání vozidla) bylo upraveno výše zmíněnou dopravní značkou, tak by jistě uvedl konkrétní údaje či návrhy

na provedení dokazování již ve správním řízení. Pokud by tak učinil až v soudním řízení, tak by takový postup bylo možné vyhodnotit v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS za účelový, když žalobce podal pouze blanketní odvolání, navíc ani v žalobě takové tvrzení či návrhy na dokazování žalobce neuplatnil. Žalobce navíc nemá ze zákona právo na přezkoumávání přestupkového řízení, bylo na něm, aby správnímu orgánu uvedl veškeré jemu známé okolnosti, které mohly vést k prokázání totožnosti řidiče, těmito okolnostmi rozhodně nebylo to, že správnímu orgánu prvního stupně zaslal uvedené sdělení se jménem P.K. (argumentace soudu výše). Podmínka pro zahájení řízení správního deliktu, tj. pravomocné zastavení řízení o přestupku podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, byla splněna. Vedení přestupkového řízení je záležitostí správního orgánu, vede se z úřední povinnosti a je ovládáno zásadou vyšetřovací. Pokud hodlal žalobce uplatnit důkazní návrhy, jak uvádí v žalobě, když vytýká žalovanému, že nebylo provedeno **ústní jednání**, mohl tak učinit v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, když ze spisu vyplynulo, že o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim byl žalobce řádně poučen (čl. 12 správního spisu). **Místo**, kde došlo k přestupkovému jednání, bylo vymezeno dostatečným způsobem (Bělobranské náměstí v Pardubicích), když předmětem tohoto přestupkového jednání bylo nerespektování výše zmíněné dopravní značky. Žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě neoznačil žádný konkrétní důkaz či neuvedl takové tvrzení, které by mohlo vést k pochybnostem o věrohodnosti výše zmíněného obsahu oznámení o přestupku a věrohodnosti skutečností, zjištěných jmenovaným strážníkem městské policie.

Není pravdou, že ve věci mělo být nařízeno **ústní jednání**, jak tvrdí žalobce. V dané věci se totiž nejedná o řízení podle zákona o přestupcích, ale řízení ve věci správního deliktu vedené podle správního řádu, tj. správní orgán nemá povinnost provádět ústní jednání, takovou povinnost správní řád nestanoví a nelze ji dovodit ani z § 49 odst. 1 správního řádu. V daném případě bylo přestupkové jednání dostatečně prokázáno a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání, důkazy byly provedeny zákonným způsobem dle § 53 odst. 6 správního řádu (o provedení důkazů listinou se učiní záznam do spisu). Žalobce přitom mohl uplatnit svoje námitky a důkazní návrhy, byl o tom řádně poučen, to však neučinil. Analogii se zákonem o přestupcích nelze dovodit ani z judikatury správních soudů, když v řízení o správním deliktu není vyslovována vina, jedná se o objektivní právní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek, nikoliv o postih v důsledku trestního obvinění. **Nekonání jednání není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného rozhodnutí ani v přestupkovém řízení.** Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, (dostupném na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost. Rovněž lze poukázat na rozsudek publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, v němž bylo mj. řečeno, že za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. **Tím spíše není možné nekonání jednání považovat za vadu řízení o správním deliktu**, navíc není možné přehlédnout, že i tato námitka nepochybně je jen **účelová**, když by se žalobci a jeho zástupcům jednalo o skutečnou ochranu jeho práv, tak by jistě podali odvolání s odvolacími důvody a s věcnými námitkami. K tomu navíc krajský soud uvádí, že nepřehlédl skutečnost zahrnující existenci názoru jednoho soudu (Krajského soudu v Ústí nad Labem), v rozsudku ze dne 8.4.2015, č.j.

15 A 10/2012-101, o „nezbytnosti“ nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení o správním deliktu. Tento názor byl předmětem i tímto soudem navržené právní věty do Sbírky rozhodnutí NSS č.9/2015, projednávané v plénu NSS, avšak ta jím nebyla schválena. Podepsaný soud rovněž nepovažuje tento názor za správný a uvádí argumentaci, kterou tuto právní větu „připomínkoval“, a na které setrvává:

Zcela správně je v důvodové zprávě (srov. zejména stranu 198 až 201 důvodové zprávy /viz přílohu; dokument je též dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0> /) k vládnímu návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dle kterého již – inter alia - nemá být ani v řízení o přestupku obligatorně nařizováno ústní jednání /srov. § 80 vládního návrhu zákona/) zdůrazněno, že „při hodnocení souladu právní úpravy s čl. 6 Úmluvy je nezbytné posuzovat proces jako celek (řízení před správním orgánem včetně soudního přezkumu dané věci), nikoliv jen některou jeho část (například pouze řízení před správním orgánem některého stupně nebo řízení v pořadu správních orgánů s odhlédnutím od soudního přezkumu). Z výše uvedeného vyplývá, že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení. Výše uvedené nelze vyložit tak, že v rámci řízení o přestupku před správním orgánem je možné rezignovat na naplnění kritérií čl. 6 Úmluvy. Na druhou stranu však není potřebné ani možné dospět k závěru, že v takovém řízení musí být čl. 6 Úmluvy naplněn bezesbýtku. V tomto kontextu je pak nutné zkoumat i otázku obligatorního ústního jednání v řízení o přestupku. Jak je uvedeno výše, správní řízení včetně řízení o přestupku je však ovládáno principem neveřejnosti a písemnosti (na rozdíl od přímosti a ústnosti soudního procesu). Obligatorní ústní jednání by v tomto ohledu představovalo výjimku, která v řadě případů nekoresponduje významu a účelu řízení a mohla by být zneužívána účastníky řízení k obstrukcím. Součástí práva na obhajobu je právo vyjádřit se k obvinění a k podkladům pro rozhodnutí. Toto vyjádření (osobní obhajoba) může mít z povahy věci charakter přímého ústního vystoupení nebo písemného vyjádření. Domníváme se, že žádná z těchto forem není čl. 6 Úmluvy upřednostňována. Z charakteru veřejného a ústního projednání trestního obvinění podle čl. 6 Úmluvy by bylo možné dovozovat, že právo vyjádřit se má rovněž přímou a ústní formu (v řízení před soudem však není vyloučeno ani písemné vyjádření). Pokud však připustíme, že řízení o přestupku může být neveřejné a písemné (viz výše), pak je třeba rovněž připustit omezení práva vyjádřit se na písemnou formu. Přitom lze vycházet z toho, že by bylo paradoxní konstruovat neveřejné písemné řízení za situace, kdy by vyjádření obviněného mělo být zásadně ústní. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že právo obviněného vyjádřit se k obvinění a k podkladům řízení (právo „být slyšen“) nezakládá právo ústně se vyjádřit v rámci jednání před rozhodujícím orgánem. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nutnost obligatorního ústního jednání (včetně obligatorního ústního jednání jen na návrh obviněného) nelze dovozovat z práva na obhajobu, neboť toto právo může být v řízení o přestupku s ohledem na jeho charakter vykonáváno i jen písemnou formou. Tím spíše je tedy v souladu s čl. 6 Úmluvy navrhovaná konstrukce, podle které správní orgán nařídí ústní jednání na návrh obviněného, pokud to bude nutné k uplatnění jeho práv (například práva na obhajobu). Obligatorní ústní jednání na návrh obviněného by v podstatě znamenalo nedůvodný a nesystematický zásah do principu neveřejnosti a písemnosti řízení o přestupku, vizte výše, který by v řadě případů nebyl nijak účelný a nevedl k reálně vyššímu standardu ochrany práv obviněného.“

Vládní návrh zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich již byl **projednán Legislativní radou vlády** a dne 16. 7. 2015 byl poslancům rozeslán jako sněmovní tisk [555/0](http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0) (<http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>).

Jelikož, jak soud výše uvedl, z čl. 6 odst. 1 Úmluvy neplyne povinnost správního orgánu konat v řízení o správním deliktu ústní jednání v situaci, kdy má obviněný možnost obrátit se následně na nezávislý soud rozhodující v plné jurisdikci, Krajský soud v Ústí nad Labem v cit. rozsudku formuloval požadavek („...*je nezbytné, aby správní orgán...nařídil ústní jednání*“), pro který nelze nalézt v právním řádu oporu, tedy *de facto* se pokusil přetvořit § 49 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí obecného soudu však nemá sílu (moc) zákona, nemůže zákon rušit, měnit či dodatečně – nad rámec zákona - stanovit podmínky, za nichž může orgán veřejné moci realizovat svou pravomoc či kompetenci. Pokud by tak přesto učinil, nahrazoval by zákonodárnou činnost a porušoval tak princip dělby moci. Jak výstižně konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 4.12.2002, sp. zn. IV. ÚS 463/02, „*obecné soudy jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zákonem a kromě oprávnění plynoucího z Ústavy ČR jim zásadně nepřísluší provádět výklad zákonů, který není interpretací secundum et intra legem. Tudiž jim ani není ex constitutione či jinak dána pravomoc zákony (namísto zákonodárce) přetvářet, byť by i konkrétní okolnosti té které věci takový „výklad“ v rovině požadavků ekvity odůvodňovaly či mohly ze subjektivního pohledu odůvodňovat.*“ Obdobně v odůvodnění usnesení ze dne 14.1.2004, sp. zn. III. ÚS 188, Ústavní soud konstatoval, že „*výklad právních norem činěný orgány veřejné moci se totiž musí nepochybně pohybovat secundum et intra legem. Dotvářet dané ustanovení interpretací nad rámec jeho mezí bez dalšího přísluší toliko svrchovanému zákonodárci, když se sluší dodat, že opačný přístup je s principy právního státu a klasickou dělbou moci neslučitelný.*“ **Interpretací nelze měnit význam a obsah právní normy nebo tuto nepřipustně korigovat** (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 3188/08).

Obligatoční nařizování ústního jednání postrádá zcela smysl zejména v případech, kdy je správní delikt řádně zdokumentován a správní orgán může při svém rozhodování vyjít pouze z listin založených ve správním spise, s nimiž lze obviněného seznámit způsobem předvídaným § 36 odst. 3 správního řádu.^[1] Za těchto okolností by bylo formální čtení listin při ústním jednání nadbytečné a nevhodné. Jde typicky o řízení o správních deliktech provozovatelů vozidel dle ust. **§ 125f a násl. zák. č. 361/2000 Sb.** V těchto případech ostatně provozovatelé vozidel zásadně na ústním jednání netrvají (opak je výjimkou), k obvinění se vyjadřují písemně.

^[1] Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 536 – 537, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 - 25).

Povinnost nařizovat ve všech případech (bez výjimky) ústní jednání by navíc celé řízení prodloužilo, prodražilo (jedná se o tisíce případů ročně) a výrazně by se omezila vymahatelnost práva (lze očekávat procesní obstrukce /obdobně jako dosud v řízení o přestupcích/).

Pokud bychom akceptovali tezi Krajského soudu v Ústí nad Labem, že v řízení o správním deliktu je vždy (bezvýjimečně) nutné nařídit ústní jednání (tedy i v případě, kdy by na jeho nařízení obviněný netrval), nebylo by zřejmě možno využít ani institutu zkrácených (rozkazních /příkazních/) řízení, ačkoliv v řízeních o obviněních trestní povahy (ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se tento institut běžně užívá (srov. § 314e až 314g trestního řádu, § 150 správního řádu, § 87 zákona o přestupcích).

K žalobnímu bodu obsahujícímu námitky jednání neoprávněnou osobou a doručování osobě neoprávněné – FLEET Control, s.r.o., krajský soud uvádí tyto závěry:

Další námitka, kterou žalobce zpochybňuje platnost jím udělené **plné moci pro společnost FLEET Control, s.r.o.** (dále i jen jako Fleet Control, s.r.o.) která byla obsažena v již výše zmíněném sdělení žalobce o tom, že vozidlo údajně řídil v době spáchání přestupku P.K., rovněž zase svědčí o tom, že **se jedná o součást zmíněné účelové a obstrukční procesní strategie.** Tuto ve vztahu k této námitce nepoužil advokát Mgr. Topol v dané žalobě poprvé, když v obdobných věcech řešených podepsaným soudem (pod sp. zn. 52A 67/2014, 52 A 65/2014) rovněž uvádí stejnou námitku, tj. že v plné moci jednak není obsaženo to, že společnost Fleet Control, s.r.o. toto zmocnění přijímá, a že toto zmocnění bylo učiněno před zahájením řízení o správním deliktu, a že tedy nemohlo vyvolat „*jakékoliv účinky*“. Jak již bylo uvedeno, žalobce ve sdělení údaje osoby, která měla řídit vozidlo, uvedl, že zmocňuje Fleet Control, s.r.o., přičemž správní orgán I. stupně doručoval své písemnosti (např. poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům, rozhodnutí a zejména rozhodnutí o správním deliktu) jak společnosti Fleet Control, s.r.o., tak i přímo žalobci. Krajský soud nemá pochyb o tom, že **žalobce měl skutečně v úmyslu udělit plnou moc uvedené společnosti, a že tak i skutečně učinil, když v bodě III. již výše zmíněného sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla uvedl, že v případě řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „*ustanovují si pro celé toto řízení zmocněncem společnost Fleet Control, s.r.o...*“, a to jak výslovně uvedl, „*v plném rozsahu ke všem úkonům včetně doručování písemností*“. Údaj o tom, že tuto plnou moc společnost Fleet Control, s.r.o. přijala, být v plné moci obsažen nemusí, kdyby tomu tak bylo, jistě by zástupce žalobce v soudním řízení uvedl v žalobě odkaz na právní úpravu, která by to výslovně stanovila. Jistě je i jemu určitě známo, že plná moc (či také průkaz plné moci) je pouze jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem), a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva, tj. buď ústní, nebo písemná. Čili druhý podpis za zmocněnce obsahovat plná moc nemusí. Navíc krajský soud považuje uvedený **postup společnosti FLEET Control, s.r.o. a tvrzení právního zástupce žalobce v tomto řízení (Mgr. Topol) s ohledem na znalost soudu o jejich působení získanou z úřední účinnosti (argumentace soudu viz výše) za účelový a obstrukční, tedy takový, který nepožívá právní ochrany**, tedy i z tohoto důvodu dále nelze přistoupit k „*zneplatnění*“ uvedené plné moci. Takový závěr vyplývá ze skutečnosti, že tak P.K. a společnost FLEET Control s.r.o. nejednali takto poprvé, ale stejným způsobem, kdy platnost uvedeného zmocnění následně**

napadá v žalobách stejný advokát Mgr. Topol (srov. např. ve věcech řešených podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 67/2014, 52 A 65/2014), stejně tak napadá jiný postup správních orgánů, např. týkající se řešení blanketních odvolání (ta jsou takto nepochybně podávána zmocněnci, kteří nezastupují v těchto věcech poprvé a dobře vědí, co má takové odvolání obsahovat, tito však podají blanketní odvolání a pak se snaží zpochybnit postupy správních orgánů, např. zpochybňují doručení výzvy k odstranění vad odvolání, její obsah atd.). Krajský soud je přesvědčen, že se nejedná o žádné „cizelování“ činnosti správních orgánů, ale o jednání obstrukční a účelové, které nepoživá právní ochrany. V tom případě krajský soud poukazuje na ty judikáty NSS, v nichž, i když námitku Mgr. Topola uzná za důvodnou, konstatuje, že nemohla obstát právě z důvodu účelovosti jednání těchto „zmocněnců“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31.7.2015, 8 As 180/2014-45).

Rovněž poslední námitka žalobce je nedůvodná, v dané věci není pravdou, že by žalobce nebyl vyzván k doplnění podaného blanketního odvolání (čl. 19 správního spisu). Navíc, zmocněnec žalobce, FLEET Control s.r.o., opakovaně v obdobných věcech zastupuje ve správních řízeních, je určitě dobře znalý právní úpravy, takže musí vědět, že odvolání musí obsahovat odvolací důvody, a přesto podal blanketní odvolání (aby pak v žalobě mohl zpochybňovat doručení výzvy správního orgánu k jeho doplnění). To nelze považovat za legální ochranu práv účastníka řízení, ale za účelové a obstrukční jednání, in fraudem legis, nepožívající právní ochrany (argumentace soudu viz výše).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Protože žalobce nebyl úspěšný, neměl právo na náhradu nákladů řízení, úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. září 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová